

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานที่เพียงพอสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยจะแยกรายงานการศึกษานี้ออกเป็น 6 ตอน ดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของการอ่าน
2. ประเภทและจุดมุ่งหมายของการอ่าน
3. อัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่าน
4. วิธีการฝึกอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ
5. งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง
6. งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของการอ่าน

คำกล่าวของ เซอร์ ฟรานซิส เบคอน (Sir Francis Bacon อ้างถึงใน อุทัย ภิรมย์รีน 2528 : 3) นักปราชญ์ชาวตะวันตกที่ว่า "การอ่านทำให้คนเป็นคนโดยสมบูรณ์" คำกล่าวของ คีริทรี ลิมตระกูล (2528 : 49) ที่ว่า "การอ่านเปรียบเสมือนลมหายใจที่จำเป็นของชีวิต" และคำกล่าวของประทีป อึ้งทรงธรรม (อ้างถึงใน นवलจันทร์ รัตนกร 2528 : 78) ที่ว่า "การอ่านช่วยให้เห็นคุณค่าของเพื่อนมนุษย์" ทำให้เข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นของการอ่านที่มีต่อการดำรงชีวิตของคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันที่เป็นยุคข่าวสาร (Information Age) การอ่านจะมีบทบาทสัมพันธ์กับปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการเมือง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การอ่านจึงทำให้เข้าใจโลกในปัจจุบัน และสามารถใช้ความรู้ของโลกให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

ดังนั้นนักการศึกษา นักจิตวิทยา และนักสังคมวิทยา จึงเห็นความสำคัญของการอ่านว่ามีบทบาทต่อมนุษย์ตั้งแต่เริ่มศึกษาในโรงเรียน ในการทำงาน และต่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม

ดั่งที่ ลิลเลียน เกรย์ (Lillian Gray 1963 : 3) กล่าวไว้ว่า ในวัยเด็ก ครูควรจะสอนให้เด็กมีทักษะพื้นฐานในการอ่าน เพราะเด็กที่ไม่ได้รับการสอนอ่านมาอย่างดีในระดับประถมศึกษา จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบปัญหาในชีวิตหลายด้าน

เนื่องจากการเรียนการสอนในโรงเรียนต้องใช้ทักษะการอ่าน เกี่ยวข้องในเกือบทุกวิชา นักเรียนที่ประสบปัญหาในการอ่านจึงมีปัญหาในด้านบุคลิกภาพด้วย ดังจะเห็นได้จาก ผลการวิจัยของ อลิซ มิทเชลล์ (Alice Mitchell 1964 : 323-326) ซึ่งพบว่าความล้มเหลวในด้านการอ่านของนักเรียนมีผลกระทบกระเทือนถึงพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพและอารมณ์ ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมชั้นมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ นอกจากนี้เขายังพบว่า นักเรียนที่ล้มเหลวในด้านการอ่านจะกลายเป็นเด็กที่มีปมด้อยและเป็นเด็กที่มีปัญหาในห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นไม่ยอมรับ

ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญต่อการศึกษาในทุกระดับ ดังที่ ฟรานซิส พี โรบินสัน และ ดักลาส เวเพิลส์ (Francis P. Robinson and Douglas Waples 1957 : 6816) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียนใช้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัว ผลการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสิ้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษา และอุดมศึกษานั้น ความรู้และเทคนิคในการอ่านยังมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านตำราเรียนจำนวนมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านอย่างรวดเร็วและเข้าใจเรื่องทีอ่านได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้นก็อาจจะเสียเปรียบทางการเรียน

นอกจากการอ่านจะเป็นเครื่องมือในการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนแล้ว การทำงานและการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยการอ่านเพื่อปรับปรุงงาน และคุณภาพชีวิต ดังที่ เอ็ม แมคมิลแลน (M. Macmillan 1964 : 109) ได้กล่าวว่า นักอุตสาหกรรมทั้งหลายต้องแข่งขันกันทำงานทั้งใน และนอกประเทศ ดังนั้นจึงต้องพยายามอ่านเอกสารต่าง ๆ มากขึ้น ต้องพิจารณาใคร่ครองข่าวสารจำนวนมากเพื่อที่จะทำงานให้ดี และรวดเร็วขึ้น เนื่องจากความต้องการด้านเทคนิคที่สลับซับซ้อนมากขึ้นนั่นเอง

ส่วนในสังคมไทย ผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตการงานจนกลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับของสังคมและนานาชาติในวงการต่าง ๆ อาทิเช่น ศิลปะ ดนตรี ภาษา การสังคมสงเคราะห์ วิทยาศาสตร์และธุรกิจการค้า ล้วนเป็นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน เห็นความสำคัญของการอ่าน และ การอ่านมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จ (นวลจันทร์ รัตนกร 2528 : 11-125)

จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการดำรงชีวิตในสังคม ทำให้บุคคลมีคุณภาพชีวิตที่ดี เนื่องจากการอ่านทำให้บุคคลมีความรู้ มโนทัศน์กว้างไกล รู้จักและเข้าใจโลกมากขึ้น สามารถพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น ดังนั้นครูจึงมีหน้าที่ฝึกฝนให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เขาได้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ สามารถใช้ทักษะการอ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่ตนเองต้องการ

ประเภทและจุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านอาจแบ่งได้เป็นหลายประเภท ดังที่ มาเบล คูลเนอร์ (Mabel Culner 1959 : 4) และลایل แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1972 : 15) ได้จำแนกประเภทไว้ ตามจุดมุ่งหมายของการอ่านดังต่อไปนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ (Scanning)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading)
4. อ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Study Reading)
5. อ่านเพื่อการวิเคราะห์และการวิจารณ์ (Analytical and Critical Reading)

ส่วน อัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส (Albert J. Harris 1961 : 12) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามความมุ่งหมายไว้ 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
2. อ่านเพื่อการศึกษาค้นคว้า
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

นอกจากนี้ มยุรี สุขวิวัฒน์ (2526 : 33) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านว่ามีหลายแบบ แล้วแต่ความมุ่งหมายของผู้อ่าน ดังต่อไปนี้คือ

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน เช่น อ่านหาตัวข่าวของหนังสือพิมพ์ การพลิกอ่านคำราเพื่อดูว่าเหมาะสมกับระดับความรู้ของคนหรือเพื่อดูว่าเนื้อหาครอบคลุมเรื่องที่จะค้นคว้าหรือไม่ เป็นต้น
2. อ่านวิเคราะห์ เป็นการอ่านเพื่อที่จะรู้เรื่องข่าวสารโดยละเอียด เช่น อ่านคำราและเอกสารทางวิชาการ เป็นต้น
3. อ่านตีความ การตีความขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน หนังสือ บทความ หรือกวีนิพนธ์ เรื่องเดียวกัน ผู้อ่านหลาย ๆ คน อ่านแล้วอาจตีความไม่เหมือนกัน ผู้อ่านบางคนอาจตีความตามความมุ่งหมายของผู้เขียนไม่ได้ เพราะผู้อ่านไม่มีความรู้เกี่ยวกับสังคม หรือเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เขียนกล่าวถึง ดังนั้นผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ พอควร

สรุปได้ว่าการอ่านสามารถแบ่งได้ตามจุดมุ่งหมาย เฉพาะในแต่ละครั้งว่าจะอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ อ่านอย่างละเอียดเพื่อความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง อ่านเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์ หรือ อ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

อัตราเร็วและความเข้าใจในการอ่าน

เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการอ่านแต่ละประเภท ต้องการความเข้าใจในการอ่านในระดับที่แตกต่างกัน การอ่านแต่ละประเภทก็ย่อมต้องใช้อัตราเร็วในการอ่านที่แตกต่างกันด้วย ดังนั้นได้มีผู้ทำการค้นคว้า และแบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็นหลายระดับ ดังเช่น เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry 1963 : 52) และ มาร์ธา ดัลล์มันน์และคณะ (Martha Dallmann, et al. 1974 : 225) ได้แบ่งอัตราเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษาออกเป็น 3 ระดับคือ

1. อ่านช้า เป็นอัตราเร็วที่ใช้อ่านตำราวิชาการหรือ เรื่องที่ค่อนข้างยาก หรือ อ่านเพื่อให้เข้าใจอย่างละเอียด อ่านเพื่อท่องจำ อ่านบทประพันธ์ เป็นต้น อัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 200-300 คำต่อนาที และมีความเข้าใจในการอ่านประมาณร้อยละ 80-90

2. อ่านระดับปกติ เป็นอัตราเร็วที่ใช้ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และค้นหา รายละเอียดบางประการที่ต้องการ เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และตำราง่าย ๆ อัตราเร็วระดับนี้เป็นอัตราเร็วที่ผู้อ่านโดยทั่วไปใช้ในชีวิตประจำวัน คือประมาณ 250-500 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจในการอ่านประมาณร้อยละ 70

3. อ่านเร็ว เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับใจความส่วนรวมของข้อความ หรือ หนังสือ เช่น การตรวจดูว่าหนังสือเล่มนั้นสมควรอ่านหรือไม่ ผู้อ่านก็ดูสารบัญ และอ่านเนื้อเรื่องอย่างคร่าว ๆ อัตราเร็วในการอ่านระดับนี้ประมาณ 800 คำต่อนาที หรือมากกว่า โดยมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องประมาณร้อยละ 50

เจอร์ลด์ เอ โยเคน (Gerald A. Yoakan, quoted in Albert J. Harris 1968 : 205) ได้แบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้คือ

1. อ่านช้า เป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้เรื่องราวทั้งหมด และต้องการความถูกต้อง หรืออ่านเพื่อวิเคราะห์และประเมินผล และเป็นการอ่านอย่างระมัดระวังในเวลาที่อ่านเรื่องที่ยาก

2. อ่านระดับปกติ เป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ พร้อมทั้งหารายละเอียดด้วย

3. อ่านเร็ว เป็นการอ่านเรื่องง่าย ๆ เพื่อจับใจความสำคัญ และเพื่อทบทวน

4. อ่านเร็วมาก เป็นการอ่านอย่างคร่าว ๆ เพื่อค้นหาสิ่งที่ต้องการโดยเฉพาะ

ส่วน ลู อี เบอร์มิสเตอร์ (Lou E. Burmister 1976 : 239-240) ได้แบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. อัตราเร็วในการอ่านระดับต่ำ อ่านเพื่อต้องการวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน เพื่อนำแนวความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองในด้านการงาน การศึกษาและการดำรงชีวิต

2. อัตราเร็วในการอ่านระดับปานกลาง อ่านเพื่อต้องการเข้าใจสิ่งที่อ่านอย่างลึกซึ้ง
รู้รายละเอียดที่สำคัญ และสามารถตีความได้

3. อัตราเร็วในการอ่านระดับสูง อ่านเพื่อต้องการทราบความคิดและใจความสำคัญ
หรืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

นอกจากนี้ จอร์จ ดี สเปนซ์ และ พอล ซี เบิร์ก (George D. Spache and Paul
C. Berg 1955 : 173) ได้กำหนดอัตราเร็วในการอ่านเป็นคำต่อนาที ไว้ดังนี้

1. อ่านช้าและอย่างระมัดระวัง ต่ำกว่า 250 คำ
2. อ่านระดับปกติ ระหว่าง 250-350 คำ
3. อ่านเร็ว ระหว่าง 350-500 คำ
4. อ่านเร็วมาก ระหว่าง 600-700 คำ

ส่วน แมนยา และอีริก เดอ เลียว (Manya and Eric De Leeuw 1975 : 28)
ได้แบ่งอัตราเร็วในการอ่านเป็นคำต่อนาที ดังนี้

1. อ่านช้ามาก ระหว่าง 170-200 คำ
2. อ่านช้า ระหว่าง 200-230 คำ
3. อ่านระดับปกติ ระหว่าง 230-250 คำ
4. อ่านระดับเร็วกว่าปกติ ระหว่าง 250-300 คำ
5. อ่านเร็วปานกลาง ระหว่าง 300-350 คำ
6. อ่านเร็ว ระหว่าง 350-450 คำ
7. อ่านเร็วมาก ระหว่าง 450-550 คำ
8. อ่านเร็วเป็นพิเศษ ระหว่าง 550-650 คำ

สรุปได้ว่า อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน แบ่งออกตามจุดมุ่งหมาย
ในการอ่าน โดยกำหนดอัตราเร็วในการอ่านเป็นคำต่อนาที ส่วนความเข้าใจในการอ่านกำหนด
เป็นร้อยละ อัตราเร็วในการอ่านอาจแบ่งอย่างง่าย ๆ ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำ

ระดับปกติ และระดับสูง ส่วนความ เข้าใจในการอ่านก็แบ่งออกในลักษณะเดียวกัน

ส่วนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับความ เข้าใจในการอ่านนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้า และได้คำตอบที่แตกต่างกัน แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิได้สนับสนุนการอ่าน ด้วยอัตราเร็วสูง ดังเช่น นิโคลัส เฟอร์กูสัน (Niculus Ferguson 1973 : 29-34) ได้กล่าวถึงผลดีของการอ่านอย่างรวดเร็ว ไว้ดังนี้คือ

1. ความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น
2. สามารถจับใจความสำคัญได้
3. ไม่หยุดชะงักการอ่านเพราะไม่รู้ศัพท์
4. ทำให้เกิดแรงผลักดันในการอ่าน
5. ทำให้เกิดความมั่นใจว่าสามารถอ่านได้
6. สามารถแยกสิ่งที่ต้องการศึกษาได้

ในทางกลับกัน การอ่านช้าจะทำให้เกิดผลดังต่อไปนี้

1. เป็นการขัดต่อธรรมชาติของการรวมคำ ทำให้เกิดอุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่าน
2. มุ่งในด้านรายละเอียด ทำให้ไม่สามารถรับรู้เรื่องราวทั้งหมดได้
3. เมื่อพบศัพท์ที่ไม่รู้ทำให้หมดกำลังใจ เป็นการบั่นทอนนิสัยในการอ่านมากกว่า การส่งเสริม

นอกจากนี้ เฮอร์เบิร์ต เซลเจอร์ (Herbert Seliger 1972 : 48) ได้สนับสนุนความคิดนี้ เพราะเชื่อว่าประสิทธิภาพในการอ่าน หมายถึงความเข้าใจและความเร็วในการอ่าน ที่นับจำนวนคำที่อ่านได้ใน 1 นาที และจากการศึกษาวิจัยพบว่านักศึกษาที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจในระดับต่ำ แต่การเพิ่มความเร็วในการอ่านเป็นการเพิ่มทั้งความ เข้าใจและความสนุกสนานในการอ่านด้วย

จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านของวิลเลียม เอส เกรย์ (William S. Gray 1952 : 980-981) พบว่าอัตราเร็วในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านทั้งในกลุ่ม เด็กและกลุ่มผู้ใหญ่ และจากการศึกษาของชาร์ลส์ เล็ทสัน (Charles Letson 1958 : 53) พบว่า ผู้ที่อ่านได้เร็ว จะมีความเข้าใจในการอ่านสูง เมื่อข้อความที่อ่านนั้นง่าย นอกจากนี้ มาร์ค แจ็คสัน และคณะ (Mark Jackson, et al. 1975 : 566) ได้ทำการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านได้เร็วจะสามารถจับใจความสำคัญได้มากกว่าผู้ที่อ่านได้ช้า

จะเห็นได้ว่า อัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์กัน ผู้ที่สามารถอ่านได้เร็ว มีแนวโน้มที่จะเข้าใจเนื้อ เรื่องที่อ่านได้มากกว่าผู้ที่อ่านได้ช้า

นอกจากนี้ โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon 1961 : 175) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้อ่าน และความยากของข้อความที่อ่าน ซึ่งตรงกับการศึกษาของ เจ ฮาร์แลน ชอร์สและเคน เนทแอล ฮัสเบินด์ส (J. Harlan Shores and Kenneth L. Husbands 1950 : 57) ที่พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านจะเปลี่ยนแปลงไป โดยขึ้นกับจุดประสงค์ในการอ่าน และลักษณะของข้อความที่อ่าน แสดงให้เห็นว่าอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน แต่ เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามจุดประสงค์และลักษณะของข้อความที่อ่าน

วิธีการฝึกอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

การอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือ การอ่านได้รวดเร็ว และมีความเข้าใจในการอ่านสูง ผู้ที่เป็นนักอ่านที่ดี จะมีอัตราเร็วในการอ่านสูง โดยมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย ปัญหาที่สำคัญในการอ่านประการหนึ่ง คือการอ่านได้ช้า ซึ่งมาจากสาเหตุหลายประการ ดังเช่น เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry 1963 : 12-20) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้อ่านช้าไว้ดังนี้ คือ

1. อ่านย้อนกลับไปมา
2. อ่านออกเสียงไปด้วย
3. ใช้ปากกา หรือนิ้ว จิ้มตามตัวอักษรขณะที่อ่าน

4. เคลื่อนไหวศีรษะไปด้วยในขณะที่อ่าน

แซมมวล สมิท (Samuel Smith 1970 : 7-10) กล่าวถึงสาเหตุของการอ่าน
ได้ช้า ไว้ดังนี้คือ

1. ไม่สามารถจับจุดประสงค์ของสิ่งที่อ่าน
2. สิ่งแวดล้อมไม่ดี เช่น แสงสว่างไม่พอ มีเสียงรบกวน เป็นต้น
3. สายตาไม่ดี
4. อ่านออกเสียงไปด้วย
5. อ่านย้อนกลับไปมา
6. หุ่นความสนใจไปยังคำใดคำหนึ่งมากเกินไป
7. ไม่สามารถนำแต่ละส่วนที่อ่านมาปะติดปะต่อกัน
8. เตามากเกินไป การเตาผิด ๆ ทำให้ต้องอ่านหลายเที่ยว
9. ไม่ค่อยมีความสนใจในการอ่าน

ลายล์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1970 : 10-12) กล่าวว่า
ความล้มเหลวในการอ่านหรืออ่านได้ช้า มักมีปัญหานี้เนื่องจาก

1. อ่านทีละคำ ทำให้ข้อความไม่ต่อเนื่องกัน และอ่านได้ช้า
2. อ่านออกเสียง บางคนทำปากขมุขมิบตามไปด้วย บ้างก็ทำเสียงในลำคอ
เนื่องจากถูกฝึกในเรื่องการอ่านออกเสียงมาตั้งแต่เริ่มเรียนอ่านหนังสือ การที่ต้องออกเสียง
ตลอดเวลา จึงทำให้อัตราเร็วในการอ่านต่ำลง
3. หยุดหาคำศัพท์ หรือหยุดพิจารณาความหมายของศัพท์ ทำให้จังหวะการอ่านไม่ต่อ
เนื่องกัน
4. ใช้นิ้วจิ้มตามตัวอักษร ทำให้ไม่สามารถกวาดสายตารวดเร็วได้
5. สำยศีรษะตามบรรทัด ทำให้กล้ามเนื้อคอตึงเครียดเวลาอ่าน เหนื่อยง่ายเพราะ
ศีรษะเคลื่อนช้ากว่าสายตามาก

013245

6. อ่านข้ามหัวเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนต้องการ เน้น

7. อ่านย้อนต้น อ่านซ้ำ อ่านใหม่ ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ ไม่ช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจสิ่งที่อ่านเพิ่มขึ้นเท่าใดนัก แต่จะทำให้เกิดความคิดที่สับสน

8. สั้นกลางวัน เป็นลักษณะการอ่านที่ขาดสมาธิ ทำให้ขาดความจริงใจในการอ่าน

ผู้รู้หลายท่านได้กล่าวถึงวิธีเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน สำหรับผู้ที่ต้องการฝึกฝนการอ่านให้มีประสิทธิภาพ หลักการฝึกที่ นิลลา แบนตัน สมิท (Nila Bantan Smith 1958 : 393) ได้แนะนำไว้ มีดังต่อไปนี้

1. ฝึกจำเลื่องอย่างรวดเร็วบนเรื่องที่อ่าน เพื่อเก็บใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
2. ฝึกตัวเองให้สามารถเก็บคำให้มากในการมองไปครั้งหนึ่ง ๆ โดยเพ่งสายตาดูขึ้นไปเหนือบรรทัดพิมพ์
3. ปรับปรุงจังหวะการอ่าน โดยหยุดให้น้อยครั้ง เมื่ออ่านข้อความในบรรทัดหนึ่ง ๆ
4. พยายามขจัดนิสัยการกลับมาอ่านซ้ำ
5. ศึกษาค้นคว้าเพื่อให้รู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น สำหรับในภาษาอังกฤษ การอ่านที่มีประสิทธิภาพควรจะรู้ศัพท์ระหว่าง 20,000-40,000 คำ
6. อ่านข้ามข้อความตอนที่ไม่มีมีความสำคัญ
7. ฝึกจิตใจให้มีสมาธิในขณะที่อ่าน

ซิดนีย์ เจ. รอย และ อัลเฟรด บี. เวินสไตน์ (Sydney J. Rauch and Alfred B. Weinstein 1963 : 357-358) ได้กล่าวถึงวิธีฝึกการอ่านให้มีประสิทธิภาพไว้ดังต่อไปนี้

1. จะต้องสำนึกอยู่เสมอว่า การเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และเต็มใจที่จะฝึกฝน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
2. พยายามอ่านเรื่องง่าย ๆ และน่าสนใจให้มาก ๆ เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ซึ่งจะช่วยให้เลิกนิสัยการอ่านทีละคำไปโดยอัตโนมัติ
3. ฝึกการอ่านอย่างน้อยวันละ 30 นาที โดยอ่านเรื่องที่น่าสนใจและทันสมัย เวลาอ่านควรบังคับตัวเองให้อ่านเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ และพยายามจับใจความสำคัญ

และข้อเท็จจริงต่าง ๆ จากเรื่องให้อ่านให้ได้

4. สะสมประสบการณ์จากการอ่าน เพราะนักอ่านที่ดีจะสามารถอ่านข้ามคำ และข้อความได้ เนื่องจากมีความรู้ความเข้าใจในเหตุการณ์ปัจจุบัน เข้าใจแนวความคิดจากข่าวสารที่อ่าน รู้จักชื่อต่าง ๆ และมีความรู้เกี่ยวกับภูมิหลังของนักประพันธ์ รวมทั้งเบื้องหลังการเขียนของเขา

5. เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับศัพท์ เพราะการรู้และเข้าใจศัพท์มากจะทำให้สามารถอ่านได้เร็วขึ้น และมีความเข้าใจในการอ่านสูงด้วย

6. ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือที่ช่วยให้อ่านได้เร็ว เช่น เทอคิสโตสโคป (Tachistoscope) เพเซอร์ (Pacer) ฟิล์ม และ ฟิล์มสตริป (Film and Filmstrip) เป็นต้น

7. จัดบันทึกความก้าวหน้าในการอ่านแต่ละวัน และทำแผนภูมิบันทึกอัตราเร็วในการอ่าน และคะแนนความเข้าใจในการอ่าน การอ่านที่ถือว่าอยู่ในขั้นที่น่าพอใจ คือการอ่านได้ด้วย ความเข้าใจ ร้อยละ 70 โดยมีอัตราเร็วในการอ่านสูงด้วย ตัวอย่าง เช่น การอ่านด้วยอัตราเร็ว 500 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจร้อยละ 70 จะมีประสิทธิภาพในการอ่านสูงกว่า การอ่านด้วยอัตราเร็ว 200 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจถึงร้อยละ 100

8. ทำจิตใจให้มีสมาธิในการอ่าน มุ่งมั่นที่จะปรับปรุงอัตราเร็วในการอ่าน ถ้ารู้สึกอ่อนเพลีย หรือรู้สึกเบื่อ ให้หยุดอ่าน กำหนดตารางเวลาในแต่ละวันให้เป็นช่วงที่ร่างกายและอารมณ์ พร้อมทั้งจะฝึกอ่าน

9. ฝึกการอ่านข้ามคำให้มาก พยายามสำรวจเรื่องราวที่อ่าน โดยการอ่านคำนำ และบทสรุป อ่านประโยคแรกของอนุเจตซึ่งอาจเป็นประโยคหลัก (Topic Sentence) รู้จักคำสัญญาณ (Signal Word) และค้นหาข้อความสำคัญที่ผู้เขียนต้องการที่จะเน้น

10. อ่านให้มากที่สุด ถ้าอยากจะเก่งและเชี่ยวชาญในการอ่าน ก็ต้องฝึกฝนให้บ่อยที่สุด

วิธีที่จะช่วยเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านนั้น มีผู้เสนอวิธีอ่านโดยใช้เครื่องมือช่วยเอาไว้หลายวิธี ดังเช่น อัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส (Albert J. Harris 1961 : 525-529)

ได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ช่วยให้อ่านได้เร็วขึ้น ดังนี้

เทอคิสโตสโคป (Tachistoscope) หรือ เรียกชื่อย่อว่า ทีสโคป (T-Scope) (ฉวีลักษณ์ บุญญาญจน 2524 : 108) หรือ บางคนเรียกว่า แฟลชมิเตอร์ (Flashmeter) (Lou.E. Burmeister 1974 : 244) เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ช่วงสายตา (Eye Span) กว้างขึ้นและใช้เวลาน้อยลงในแต่ละช่วงการอ่าน (Fixation) ลักษณะของ เครื่องมือจะออกแบบให้ข้อความปรากฏขึ้นบนฉากในความเร็วดังแต่ 1 วินาที ถึง 1 ใน 100 วินาที

มิตรอน โอ สโคป (Metron-O-Scope) เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้จำนวนช่วง การอ่านน้อยลงในการฝึกอ่านแต่ละบรรทัด ข้อความที่ให้ฝึกอ่านจะจัดพิมพ์ลงบนวัสดุอุปกรณ์ที่มี รูปร่างมันกลมและสามารถหมุน เลื่อนไปได้ ในการอ่านข้อความแต่ละบรรทัดกำหนดช่วงการอ่าน 3 ระยะ ส่วนอัตราเร็วในการอ่านขึ้นอยู่กับครูผู้ฝึกว่าจะให้ใช้อัตราเร็ว เท่าใด

ลู อี เบอร์มิสเตอร์ (Lou E. Burmeister 1974 : 244-248) ได้กล่าวถึง อุปกรณ์และเครื่องมือที่ช่วยให้อ่านเร็วขึ้น ดังต่อไปนี้คือ

แฮนด์ เทอคิสโตสโคป (Hand Tachistoscope) เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยฝึกอ่านวลี และ ประโยค อุปกรณ์นี้มีวิธีการทำง่าย ๆ โดยทำของกระดาษซึ่งด้านหน้าของเจาะช่องให้มีขนาดกว้าง ยาว เท่ากับ วลีและประโยคที่ต้องการฝึกอ่าน เขียนเรียงวลีและประโยคเหล่านี้ลงในกระดาษแผ่น หนึ่ง แล้วสอดกระดาษแผ่นนี้ใส่ในช่อง วิธีฝึกให้เลื่อนกระดาษขึ้นลงด้วยอัตราเร็วที่ต้องการ ผู้ฝึกอ่านวลีและประโยคที่ปรากฏอยู่ในช่อง

เพเซอร์ (Pacer) เป็นเครื่องมือที่ช่วยฝึกการ เพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน ลักษณะ ของเครื่องมือประกอบไปด้วยอุปกรณ์ที่ทำให้เกิดเงา หรือลำแสง และเครื่องมือบาง เครื่องจะมีแท่ง โลหะยื่นออกมา ซึ่งทั้ง เงาและลำแสงจะฉายลงไปบนส่วนของหนังสือหรือข้อความที่อ่าน ส่วนแท่ง โลหะก็จะวางทาบลงบนสิ่งที่อ่าน วิธีการอ่าน ให้อ่านบรรทัดที่ปรากฏอยู่ใต้เงา หรือแท่งโลหะ และอ่านภายในกรอบที่ลำแสงปรากฏ ผู้อ่านสามารถที่จะปรับอุปกรณ์ให้เงา ลำแสง และแท่งโลหะ เคลื่อนที่ได้เร็ว เท่าที่ต้องการ ผู้เชี่ยวชาญในด้านการอ่าน แนะนำว่าควรอ่านโดยใช้เครื่องมือ ช่วยสลับกันกับการอ่านด้วยตัวเอง เพื่อไม่ให้อาศัย เครื่องมือในการ เพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน แต่เพียงอย่างเดียว

ฟิล์มและ ฟิล์มสตริป (Film and Filmstrip) เป็นเครื่องมือที่ช่วยฝึกอ่านวลี และข้อความในแต่ละบรรทัด สำหรับฟิล์ม วลีหนึ่งจะฉายให้ปรากฏเพียงครั้งเดียว ข้อความใน 1 บรรทัดจะแบ่งฉายออกเป็น 3 ช่วง วลีที่ให้ฝึกอ่านจะฉายให้เห็นอย่างชัดเจน ส่วนข้อความอื่น ๆ จะปรากฏเพียงกลาง ๆ สำหรับฟิล์มสตริป อาจให้เห็นวลีเดียว หรือประโยคเต็มก็ได้

เดชนัน จรุงเรืองฤทธิ (2503 : 19-20) กล่าวถึงอุปกรณ์ที่ช่วยฝึกอ่านให้เร็วขึ้น ซึ่งทำได้โดยตัดกระดาษแข็งสีขาวให้กว้างประมาณ 1 นิ้ว ยาวประมาณ 1 นิ้ว ถึง 2 นิ้วครึ่ง วิธีใช้ ให้วางกระดาษทาบลงไปขีดได้แถวหนังสือที่อ่าน เวลาอ่านให้สายตาจับลงที่กึ่งกลางแถว หนังสือในช่องความยาวของกระดาษที่วางทับไว้ เคลื่อนกระดาษและสายตาเป็นช่วง ๆ ซึ่งเป็นการฝึกให้ช่วงการอ่านยาวขึ้น ในตอนแรกอาจตัดกระดาษไม่ให้ยาวมาก ส่วนในการฝึกครั้งต่อไปเพิ่มความยาวของกระดาษมากขึ้น

วิธีฝึกนักเรียนให้สามารถอ่านได้เร็วขึ้น โดยวิธีง่าย ๆ และไม่ต้องใช้เครื่องมือที่ยุ่งยาก เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry 1978 : 4-8) แนะนำว่า สิ่งที่สำคัญจำเป็นต้องมีก็คือ นาฬิกาที่มีเข็มบอกวินาที เริ่มแรก ครูเขียนคำว่า นาที และวินาที บนกระดานดำ แล้วเขียนจำนวนเลข 0, 10, 20, 30, 40 และ 50 ได้คำว่าวินาที จากนั้นครูให้นักเรียนอ่านข้อความพร้อม ๆ กัน โดยที่ครูชี้จำนวนเลขที่กระดานดำเพื่อบอกเวลาที่ผ่านไปเป็นวินาที ถ้าเวลาผ่านไปครบ 1 นาที ครูจะเขียนเลข 1 ได้คำว่า นาที แล้วครูก็ชี้บอกเวลาต่อไปจนกระทั่งนักเรียนทุกคนอ่านจบ นักเรียนที่อ่านจบจะเงยหน้าขึ้นดู เวลาที่ครูชี้บอก แล้วบันทึกเวลาที่ตัวเองใช้ในการอ่านลงไปบนกระดาษ จากนั้นนักเรียนทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน การตรวจให้คะแนน นักเรียนอาจเปลี่ยนกันตรวจโดยครูเป็นผู้บอกคำตอบที่ถูกต้อง คะแนนความเข้าใจในการอ่านที่ถือเป็นเกณฑ์ปกติคือร้อยละ 70

วิธีที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกาวิธี เอเวอลิน วูด ริดดิง ไดนามิกส์ (Evelyn Wood Reading Dynamics) ซึ่ง ปีเตอร์ คัมพ์ (Peter Kump 1979 : 1-37) กล่าวถึงวิธีการอ่านดังกล่าวไว้ว่า เป็นวิธีการอ่านที่มุ่งแก้นิสัยการอ่านที่ไม่ดี ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้อ่านได้ช้า นิสัยการอ่านที่ไม่ดีมีหลายประการ เช่น อ่านทีละตัวให้ตนเองฟัง อ่านทีละคำ และย้อนกลับไปอ่านใหม่ วิธีการแก้ นิสัยที่ไม่ดีดังกล่าว ให้ผู้อ่านใช้นิ้วชี้ชี้ไปที่ตัวหนังสือขณะที่อ่าน เพื่อเป็นการนำสายตาไป การใช้นิ้วชี้ขณะที่อ่านจะแก้นิสัยการอ่านให้ตนเองฟัง ทั้งนี้เพราะในขณะที่มือเคลื่อนไหวไปนั้น สายตา

จะมองตามไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งผู้อ่านไม่มีเวลาจะออกเสียงในลำคอ สำหรับผู้อ่านที่มีนิสัยอ่านทีละคำ การใช้นิ้วมือชี้ จะทำให้สายตาเคลื่อนไหวตามไปด้วย ฉะนั้นจะสามารถอ่านได้จำนวนคำมากขึ้นในการหยุดสายตาแต่ละครั้ง นอกจากนี้ การใช้นิ้วมือชี้นำทางผู้อ่านจะอ่านตามมือไปโดยไม่ย้อนกลับไปอ่านใหม่ ทำให้อ่านได้เร็วขึ้น ความเข้าใจดีขึ้น และจำได้มากขึ้น

สำหรับวิธีการฝึกอ่านด้วยวิธี เอเวอลิน วูด ริดจ์ ไดนามิกส์ (Evelyn Wood Reading Dynamics) นั้น ผู้ฝึกต้องทำแบบฝึกหัดการอ่านซึ่งประกอบด้วยข้อความให้อ่านพร้อมทั้งใช้นิ้วมือช่วยในการฝึกอ่านด้วยวิธีที่ถูกต้องซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน วิธีการหนึ่งได้แก่ ใช้นิ้วชี้ชี้ไปตามเส้นบรรทัดได้ตัวอักษรที่อ่าน ถ้านิ้วมืออยู่ได้คำใดให้อ่านคำนั้น และเมื่อนิ้วมือถึงปลายสุดบรรทัดให้ยกนิ้วมือขึ้นประมาณครึ่งนิ้ว แล้วลากทแยงกลับไปตั้งต้นบรรทัดใหม่อย่างรวดเร็ว

จะเห็นได้ว่า วิธีการฝึกการอ่านให้มีประสิทธิภาพมีหลายวิธีด้วยกัน ซึ่งแต่ละวิธีจะเน้นให้อ่านด้วยอัตราเร็วสูง โดยมีความเข้าใจในการอ่านสูงด้วย

งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาไว้ ดังนี้คือ

หจกกาญจน์ ท้าวทอง (2520 : 56-57) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเร็ว (Speed Reading Ability) ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก จากวิทยาลัยครูส่วนกลาง ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบขึ้น 2 ชุด คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเร็วซึ่งได้จากการทดสอบอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน กับแบบทดสอบวัดกลวิธีในการอ่าน ได้แก่ การเข้าใจโครงสร้างประโยค การจับใจความสำคัญ และการอ่านข้ามคำ ส่วนการคำนวณหาความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียน ใช้สูตรของลایلล์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1972 : 13) ดังนี้

$$\text{ความสามารถในการอ่านเร็ว} = \frac{\text{อัตราเร็วในการอ่าน} \times \text{ความเข้าใจในการอ่าน}}{100}$$

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 49 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจในการอ่าน ร้อยละ 59 หรือมีความสามารถในการอ่านเร็ว 29 และผลปรากฏว่าองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเร็ว แต่ละด้านส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเร็วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย มีผู้ทำการศึกษาไว้มากพอสมควร ดังนี้คือ

กาญจนา วัฒนโยธิน และคณะ (2501 : 45) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของนิสิตคณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ 1 และ 2 โดยทำการทดลองกับนิสิตจำนวน 150 คน เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 74 คนและนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 76 คน ผู้วิจัยให้นิสิตอ่านข้อความ 3 ลักษณะคือ ข้อความที่ง่าย ปานกลาง และยาก แล้วจับเวลาในการอ่านด้วยนาฬิกาจับเวลา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 อ่านข้อความที่ง่าย และปานกลางได้เร็วกว่านิสิตชั้นปีที่ 2 และนิสิตชั้นปีที่ 2 อ่านข้อความที่ยากได้เร็วกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านนั้น ถ้านิสิตใช้เวลาในการอ่านมาก จะจับใจความได้ดี ถ้าใช้เวลาในการอ่านน้อย จะจับใจความไม่ค่อยได้

สุภัทรา บุญสืบสาย (2505 : 61-63) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยทำการทดลองกับนักเรียนชายและหญิง จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 12 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบ 3 ชุด จากนวนิยาย หนังสือพิมพ์รายวัน และหนังสือเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 308 คำ ต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 82 และพบว่าอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กัน

มาลินี สมิตสุวรรณ (2505 : 53) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประโยคมัธยมตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2503) โดยทดลองกับนักเรียนชายและหญิง จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 12 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้นจากหนังสือเรียน นวนิยาย

และข่าวจากหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประโยคมัธยมตอนปลาย มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 245 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 55 และพบว่า อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กัน

นวลศิริ วงศ์ทางสวัสดิ์ (2505 : 47-51) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนทั้งชายและหญิง จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ 12 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบ จำนวน 3 ฉบับ จากหนังสือเรียน นวนิยาย และหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 257 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 76 และพบว่า อัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กัน

วันเพ็ญ สุรฤกษ์ (2505 : 100) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2503) โดยทดลองกับนักเรียนทั้งชายและหญิง จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 12 แห่ง ในจังหวัดพระนคร ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบจากหนังสือเรียน นวนิยาย และข่าวจากหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในระดับชั้นนี้มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 263 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 64 และพบว่า อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์กันในลักษณะนักเรียนที่อ่านช้า จะมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนที่อ่านเร็ว ยกเว้นนักเรียนที่มีความสามารถ และทักษะในการอ่านสูง จะอ่านในอัตราเร็วสูงและมีความเข้าใจสูงด้วย

สุนทร บุญยรัตพันธุ์ (2507 : 78) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยทดลองกับนิสิตจาก 7 คณะ คณะละ 15 คน รวม 106 คน แบบทดสอบสร้างขึ้นจากการสำรวจความสนใจของนิสิตในการอ่านหนังสือ นวนิยาย และข่าวจากหนังสือพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 389 คำต่อนาที มีความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 71.19 และพบว่าอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์กันในลักษณะผู้ที่อ่านเร็วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูง ผู้ที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจในการอ่านต่ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้คือ

ประพิมพ์พรรณ สุธรรมวงศ์ (2517 : 45) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชา ได้แก่ หมวดภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ โดยทำการทดลองกับนักเรียนในโรงเรียนสาธิต 3 แห่ง จำนวน 280 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทั้ง 4 หมวดวิชา คือ นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงก็ได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวดวิชาสูง ส่วนนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำ ก็ได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวดวิชาต่ำด้วย ทั้งนี้จะมีนักเรียนเพียงบางส่วนที่ได้คะแนนไม่เป็นไปตามนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทย มีผู้ทำการวิจัยไว้คือ

ธนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ (2524 : 74-76) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจ และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร โดยทำการทดลองกับนักเรียนจำนวน 120 คน จากโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 6 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่าน 198 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่าน ร้อยละ 49 และพบว่าอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ไม่สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาไทยได้ นอกจากนี้ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ที่ทำการศึกษากันในต่างประเทศ มีดังต่อไปนี้

วิลเลียม เอส เกรย์ (William S. Gray 1952 : 980-981) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า อัตราเร็วในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความ เข้าใจในการอ่านทั้งในกลุ่มเด็กและกลุ่มผู้ใหญ่ และค่าสหสัมพันธ์จะแตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม และระดับชั้น นอกจากนี้ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็ว และความเข้าใจในการอ่านจะแตกต่างกันตามปัจจัยต่อไปนี้คือ ชนิด และความยากของ เนื้อเรื่องที่อ่าน จุดมุ่งหมายของการอ่าน และวิธีการวัดความ เข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยใช้

เจมส์ แมคคอลลิสเตอร์ (James McCallister, quoted in George D. Spache 1955 : 84) ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักศึกษาที่มีอัตราเร็ว และความเข้าใจในการอ่านต่ำ โดยได้ทำการศึกษากับนักศึกษาระดับวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 จำนวน 946 คน ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีอัตราเร็ว และความเข้าใจในการอ่านต่ำ ได้คะแนนเฉลี่ยระดับ D หรือต่ำกว่า จะมีเพียงร้อยละ 27 เท่านั้นที่ได้คะแนนเฉลี่ยระดับ C หรือมากกว่า นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้ศึกษาผลของการฝึกเพื่อปรับปรุงด้านการอ่านแก่นักศึกษาที่มีอัตราเร็วและความ เข้าใจในการอ่านต่ำ โดยทำการทดลองกับนักศึกษาจำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 96 คน กลุ่มที่ 1 ได้รับการฝึกให้ปรับปรุงด้านการอ่าน ส่วนกลุ่มที่ 2 ไม่ได้รับการฝึก ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ปรับปรุงด้านการอ่าน สามารถสอบผ่านได้ร้อยละ 52 ของรายวิชาที่เรียน ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก สามารถสอบผ่านได้ร้อยละ 34 ของรายวิชาที่เรียนเท่านั้น

ชาร์ลส์ เล็ทสัน (Charles Letson 1958 : 53) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน โดยทำการวิจัยกับนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านข้อความ โดยกำหนดเวลาให้อ่านข้อความละ 5 นาที เมื่อหมดเวลา ให้นักศึกษาวงกลมล้อมรอบคำที่อ่านจบเป็นคำสุดท้าย จากนั้นให้ตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในเนื้อเรื่อง การคำนวณความเร็วในการอ่านพิจารณาจากจำนวนคำที่อ่านได้ ส่วนคะแนนความเข้าใจในการอ่านคำนวณได้จาก 2 วิธี คือ นับจำนวนข้อที่ถูก และคำนวณจากสัดส่วนของข้อที่ตอบถูกกับจำนวนข้อที่ตอบทั้งหมด

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเร็ว กับความเข้าใจในการอ่านจะสูง เมื่อคำนวณคะแนนความเข้าใจโดยวิธีคำนวณจากข้อที่นักศึกษาตอบถูก
2. ความสัมพันธ์ระหว่างความเร็ว กับความเข้าใจในการอ่านจะต่ำ เมื่อคำนวณคะแนนความเข้าใจโดยวิธีคำนวณจากสัดส่วนของข้อที่ตอบถูกกับจำนวนข้อที่ตอบทั้งหมด
3. ความสัมพันธ์ระหว่างความเร็ว กับความเข้าใจในการอ่านจะสูง เมื่อข้อความนั้นง่าย แต่ค่าความสัมพันธ์จะลดลง เมื่อข้อความที่อ่านยากขึ้น

เกอทรูท ฮิลเดร็ท (Gertrude Hildreth 1958 : 103) ได้กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านในใจของนักเรียนสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีผู้ทำการทดสอบไว้ได้แก่ เจ เอ โอเบรียน (J. A. O'Brien) ที่ได้ทำการวิจัยไว้ในปี ค.ศ.1920 เอิร์ล เทย์เลอร์ (Earl Taylor) ได้ทำการวิจัยไว้ในปี ค.ศ.1954 และ อัลเบิร์ต เจ แฮร์ริส (Albert J. Harris) ได้ทำการทดสอบโดยใช้ข้อทดสอบมาตรฐานในปี ค.ศ.1956

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนสหรัฐอเมริกา (เป็นคำต่อนาที)

ระดับชั้น (Grade)	ผลการวิจัย		
	J. A. O'Brien 1920	Earl Taylor 1954	Albert J. Harris 1956
1	60	75	-
2	100	100	86
3	131	138	116
4	156	180	115
5	181	216	117
6	209	235	206
7	234	-	215
8	249	-	237
9	-	-	252
10	-	-	251
11	-	255	-
12	-	296	-
ระดับวิทยาลัย	-	340	-

ลีลา เมย์ฟิลด์ (Lela Mayfield 1970 : 2012-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนระดับ 10, 11 และ 12 จำนวน 421 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้ง 3 ระดับมีอัตราเร็วในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนระดับ 12 มีอัตราเร็วในการอ่านสูงสุด และนักเรียนในระดับ 10 มีอัตราเร็วในการอ่านต่ำสุด แสดงว่าเมื่อนักเรียนเรียนในระดับสูงขึ้นก็จะมีอัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่า การฝึกอ่านอย่างสม่ำเสมอ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอัตราเร็วในการอ่าน

ริชาร์ด โนเอทและคณะ (Richard Noeth, et al. 1974 : 213-215) ได้ทำการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ดีตัวหนึ่ง โดยศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 คณะสัตวแพทย มหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue) จำนวน 100 คน พบว่า ตัวแปรที่เป็นตัวทำนายที่ดีมี 5 ตัวเรียงตามลำดับดังนี้ คือ คะแนนผลการเรียนก่อนที่จะเข้าศึกษาในคณะนี้ ความจำทางด้านภาษา ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในทางคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า การพิจารณาคะแนนแต่ละตัวของตัวแปรทั้ง 5 สามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาคแรกของนักศึกษาได้เท่ากับ การใช้คะแนนจากตัวแปรทุกตัวร่วมกันทำนาย

มาร์ค แจ็คสัน และคณะ (Mark Jackson, et al. 1975 : 566) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญของผู้อ่านได้เร็วและผู้อ่านได้ช้า โดยทำการทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่อ่านเร็วปานกลาง คืออ่านด้วยอัตราเร็วประมาณ 200-300 คำต่อนาที และกลุ่มที่อ่านเร็วมาก คืออ่านด้วยอัตราเร็วประมาณ 415-855 คำต่อนาที ทั้งนี้ทั้งสองกลุ่มจะอ่านโดยมีความเข้าใจไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70 ผลการวิจัยพบว่าผู้อ่านได้เร็ว สามารถจับใจความสำคัญในเรื่องที่อ่าน ได้มากกว่าผู้อ่านได้ช้า แม้กระทั่งในประโยคที่ซับซ้อนมาก

เจย์ แซมมวลส์ และคณะ (Jay Samuels, et al. 1976 : 73) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของผู้อ่านได้เร็วและผู้อ่านได้ช้า โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับชั้นปีที่ 4 และนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าผู้อ่านได้เร็ว สามารถบอกความหมายคำศัพท์ที่ตนรู้แล้วได้เร็วกว่า ผู้อ่านได้ช้า

ไซริส ฟินเลย์ และ จูเนียร์ สมิธ (Cyrus Findlay and Jr.Smith 1978 : 43-44) ได้ศึกษาอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน เมื่ออ่านข้อความที่มีระดับความยากง่ายต่างกัน และเมื่ออ่านด้วยอัตราเร็วของตนเอง และเมื่อได้รับการกระตุ้นให้ปรับอัตราเร็วในการอ่านให้สูงขึ้น ผู้วิจัยทดลองกับนักเรียนชั้นปีที่ 8 จำนวน 400 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม อ่านข้อความ 2 ข้อความที่มีลักษณะดังนี้คือ ข้อความที่ 1 ลักษณะเนื้อหา เขียนจากง่ายไปหายาก ส่วนข้อความที่ 2 ลักษณะเนื้อหาเขียนจากยากไปทาง่าย ในขณะที่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม อ่านข้อความทั้งสองนั้น กลุ่มที่ 1 สามารถปรับอัตราเร็วในการอ่านด้วยตนเองตามลักษณะที่ยากง่ายของข้อความ ส่วนกลุ่มที่ 2 ได้รับการกระตุ้นให้ปรับอัตราเร็วในการอ่านให้สูงขึ้นถึง 2 ครั้ง เมื่อนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มอ่านข้อความจบแล้ว ผู้วิจัยให้ทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการกระตุ้นให้ปรับอัตราเร็ว มีอัตราเร็วในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่ปรับด้วยตนเอง
2. ลักษณะการจัดเรียงความยากง่ายของเนื้อหาทั้ง 2 แบบ ไม่มีผลต่ออัตราเร็วในการอ่าน และไม่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้นหรือลดลง
3. เมื่ออัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น ความเข้าใจในการอ่านจะลดลง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย